

SLADKÝ ŽIVOT

Caitlin Crewsová
Získat svou
budoucnost

CAITLIN CREWSOVÁ

ZÍSKAT SVOU
BUDOUCNOST

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

přemýšlel jsem, co je asi taková nejuniverzálnější charakteristika vyprávění – protože co jiného jsou vlastně moje (a jakékoliv jiné) příběhy než variací na jednu z nejstarších činností, již člověk provozuje? Už lovci mamutů se večer určitě sesedli v jeskyni okolo ohně a vyprávěli si příběhy. Některé pravdivé do posledního písmenka (i když pochopitelně nevěděli, co to takové písmenka je, nebo spíše jednou bude), jiné trochu „přikrášlené“, no a ty poslední od a do zet vy-cucané... z ohlodané mamutí kosti.

No a pak mně to došlo. Všechny ty příběhy by mohly začínat slovy „to bylo tak“. Případně „bylo nebylo“, to je vlastně to samé, ale je to poznávací znamení pohádek pro děti. A přece jenom, moje příběhy nejsou pro děti. Nebo aspoň ne pro děti do určitého věku...

Tak se pohodlně usadte (nebo ulehněte), dejte si kafe nebo sklenku vína, a začínáme...

... to bylo tak...

... s láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**ZÍSKAT SVOU
BUDOUCNOST**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Secret Heir to Secure His Throne

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1475-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1476-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1477-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Hanba, kterou teď Madelyn Jonesová prožívala, byla bez nadsázky epická. Poskytla jí nepříjemně mnoho času k přemýšlení o následcích hloupostí, kterých se dopustila během semestru na britské vysoké škole. Na druhou stranu, byla jen pokračováním pocitu, který ji posledních šest let provázel na téměř každém kroku.

S přibývajícímí roky o celé věci přemýšlela stále méně. Dolehla na ni skutečnost, která měla nepříjemnou vlastnost bořit všechny sny. Na druhou stranu ji ale realita zbavila i planých úvah o tom, jak by dnes vypadal její život, kdyby tehdy jednala jinak. Byly stejně zbytečné jako neklid, který s sebou přinášely, a jí tak nezbylo než žít.

Nic víc, nic míň.

Dnes už měla svůj život vcelku ráda. Dlouho a tvrdě pracovala, aby si jej vytvořila. Teď se ale zdálo, jako by byla všechny snaha marná, protože i bez ní by to vyšlo nastejno.

I když na její nynější situaci nebylo nic veselého, musela se sama pro sebe zasmát. Seděla právě na zadním sedadle obrněného terénního vozu, který se plazil po úbočí hory v nejodlehlejší části ostrovního království známého ve světě jen tím, že ve starověku odolalo nájezdům barbarských Vizigótů. Dnes si

Ilonie žila vlastním životem, víceméně izolovaná od zbytku civilizace.

Když lidé přemýšleli o ostrovních královstvích, obvykle si představili jiskřivě modrou vodu teplou jako konejšivé objetí, pláže s bílým pískem pod půvabnými palmami, koktejly ozdobené zralým exotickým ovocem a mírné zimy oživené změtí pestrých barev tropických květin. Jí tu ale takový pohled zůstal odepřený, protože Ilonie se prostírala na vlhkém a šedivém souostroví daleko od Pyrenejského poloostrova, severovýchodně od Azor.

Hlavní město se nacházelo na jiném ostrově, než na kterém přistála. Byl tam starobylý přístav a malebně uspořádané barevné domy, na které shlížel z nejvyššího kopce ostrova královský palác. Království sice v ničem nepřipomínalo Karibik, který ostatně nikdy nespátřila na vlastní oči a o kterém jen snila během mnoha zasněžených, chladných zim, i tak jí ale připadalo přívětivé.

Ostrov, na kterém se ocitla, byl dostupný buď jediným přísně sledovaným trajektem, nebo panovníkovým osobním vrtulníkem. Už několik století sloužil jako útočiště královské rodiny skryté v zelených horách rozrytých sopečnými krátery a porostlých neuvěřitelným množstvím modrých hortenzií.

Řekli jí, že právě tady se tyčí nejvyšší hora Ilonie. Hovořili o ní s pýchou, která člověku uvyklému na velehory amerického Západu nepřipadala rozumná. Madelyn hory splývaly s představou chladu a vlhka.

V porovnání s jejím domovem v malém městečku u jezera Tahoe, rozlehlé a víceméně nedotčené vodní plochy na pomezí Kalifornie a Nevady, kterou momentálně zasypala divoká sněhová bouře, tu ale bylo podnebí vcelku mírné. Nepříjemně ji proto překvapilo, že když vozidlo začalo od pobřeží stoupat po klikaté horské silnici, protivně se ochladilo. Vůz, ve

kterém seděla, jel ve středu malého konvoje, který začínal i končil vozidlem královské gardy.

Chlad ji překvapil stejně jako vše ostatní, co se kolem ní právě dělo. „Dostala jste povolení přiblížit se k Poustevně, slečno Jonesová,“ poznamenala vedle ní plynulou angličtinou s jen nepatrným cizím přízvukem elegantně oděná postarší žena. Vyslovila to už podruhé.

Madelyn vedle ní celou cestu od trajektu jen nehybně seděla a na její poznámky neodpovídala. Všech rozumných argumentů se už vzdala. Přesněji řečeno, neochotně se smířila s tím, jak jsou marné. „To tedy mám štěstí,“ zamumlala teď ironicky. Tón jejího hlasu svědčil o tom, že se ještě nestačila vyrovnat s nečekaným zvratem, ke kterému došlo v jejím životě.

Žena vedle ní, Angelique Silvestriová, se jen usmála.

Byl to stejný úsměv, jímž ji obdařila už když se jí představila na prahu domu, o který se Madelyn dělila s tetou Corrine. Už tehdy za ní stál doprovod mužů v černém. Stejný úsměv jí lpěl na tváři i při všech následujících rozhovorech, které je dovedly až sem, na druhý konec světa a na úbočí hory bičované deštěm a sněhem.

„S tímto postupem jste souhlasila,“ připomněla jí žena klidně. „Dohodly jsme se. Vaším úkolem je přimět krále k návratu do paláce.“

„Dohodou bych to nenazvala, spíš vydíráním,“ ohradila se trpce Madelyn. Posledních šest let bojovala příliš tvrdě, než aby si teď nechala bez odporu líbit něco, proti čemu se bouřila celou duší. Po chvíli si ale povzddechla, protože už nebyla dost zbrklá na to, aby trvala na nerozumných postojích, které by mohly neblaze ovlivnit její šance na přežití v nepřátelském světě.

Skutečnost byla taková, že ani neměla možnost

odporovat. Napadlo ji, že takový už je život. „Kolik lidí byste odhadla, že tu už uklouzlo na stezce a spadlo do propasti pod ní?“

Věděla, že Angelique Silvestriová je ilonská ministryně. Nevěděla, co má na starosti, a ani se o to nezajímala. Tak či onak, když promluvila, dovedla každému svému výroku vdechnout váhu tajemného úřadu, který zastupovala.

„Na tento ostrov smí vkročit jen velmi málo obyčejných smrtelníků, slečno Jonesová. Ti, kteří sem zavítají, si tuto výsadu dostatečně uvědomují a neprojevují sklony promarnit tak vzácnou příležitost hysterickými výstupy. Stačí, když půjdete po cestě a vstoupíte do Poustevny. Předpokládám, že od tak nápadité dívky, jako jste vy, nežádám mnoho.“

Madelyn nechala její poznámku bez odpovědi. Jedním z mnoha talentů Angelique Silvestriové byla podle všeho uštěpačnost podávaná tak, aby si ji nikdo nemohl jednoznačně vyložit jako urážku. V této chvíli například nevěděla, jestli má ministryně na mysli její práci servírky v jednom z luxusnějších letovisek u jezera Tahoe, nebo to, že ve své situaci nikdy nepožádala o pomoc nikoho z královského dvora. Jednoznačné bylo jen tolik, že ministryně nepodala nápaditost jako kladný povahový rys. Přehlédnout se nedala ani připomínka jejího neurozeného původu.

Kousla se do jazyka. Věděla, že kdyby se znovu začala obírat podobně zbytečnými myšlenkami, nic by tím nezískala.

Letěla sem jen proto, že s podmínkami souhlasila už v Tahoe. Věděla, že nemá sebemenší smysl na poslední chvíli couvnout jen proto, že skutečnost je o něco děsivější, než jak si ji představovala.

Tato myšlenka ji povzbudila natolik, že se bez dalších poznámek pokusila otevřít dveře vozu. Šlo to ztěžka, protože na ně zvenku narážely poryvy větru.

Když vystoupila, musela si přetáhnout přes hlavu kapuci bundy, aby ji ochránila před deštěm smíšeným s kroupami. Moc to nepomohlo, ale usoudila, že je to lepší, než kdyby zůstala prostovlasá. „Někdy se prostě člověk musí smířit s málem,“ zahuhlala si pro sebe polohlasem a vzpomněla si na americké přísloví o tom, že když osud člověku nadělí citron, má si z něj udělat limonádu.

Vykočila po úzké klikaté stezce, která od nevelké plošiny, kde zůstal zaparkovaný konvoj, stoupala po strmém svahu vzhůru k vrcholku hory. Věděla, kam vede. Během letu přes Atlantik si poslušně prohlížela nabídnuté obrázky Poustevny, výsledku podivného rozmaru místních panovníků.

Postavili ji před několika staletími na počest jednoho z ilonských králů. Byla vytesaná přímo do skály a proslulá světly, která z ní svítila na širé moře jako maják pokaždé, když v ní byl přítomen panovník.

Napadlo ji, že z ní možná spíše než světlo vyzařuje ego muže, který tam na ni čeká, pak ale usoudila, že zatím nemá smysl dělat si s ním starosti. Její nejdůležitější úkol teď spočíval v pouhém přežití nebezpečného výstupu.

Zatímco pracně stoupala po stezce, zvedl se vítr. Snažila se co nejvíce přitisknout ke stěně hory, aby nevrávorala a zachovala si tak alespoň zbytky těžce vydobyté a zasloužené hrdosti. Jasně si uvědomovala, že ji teď každý krok přibližuje k hlavnímu důvodu, proč o ni musela tak těžce bojovat.

Na posledních pár týdnů svého studijního dobrodružství v Cambridgi vzpomínala nerada. Nechtěla se v duchu vracet k jasným, slunečným a zdánlivě nekonečným dnům, o nichž jí všichni v Anglii povídali, jak jsou neobvyklé. Stejně nekonečné se zdály i večery a sladké, teplé noci. Tehdy ještě nevěděla, jak jí změnily celý život.

Zazdávalo se jí, že znovu zaslechla jeho smích, jako by i na tak pustém místě mohl tančit ve větru stejně, jak jej slyšela u řeky Cam. Znovu si vybavila světlo a kouzlo jeho neobvykle zelených očí. Jejich odstín jí připomínal tyrkysové moře, které v jejich představách obklopovalo pohádkové ostrovní království, ze kterého pocházel.

Stejně jasně si ale vybavovala i trpký konec. Let, kterým se měla vrátit domů, na poslední chvíli zrušili, musela proto zůstat v Anglii ještě jednu noc. Nežůstala v Londýně, vrátila se vlakem do Cambridge. Dodnes si pamatovala, jak ji těšilo, že ho bude moci překvapit, a jak ani na okamžik nezapochybovala, že takové překvapení uvítá. Vůbec ji tehdy nenapadlo, že by si měla celou věc lépe promyslet.

Když se na vše dívala s téměř šestiletým odstupem, bylo to vlastně trapné až k pláči. Musela si dát pozor, aby při té vzpomínce nezaškobrtla a nezřítla se z úbočí chladné, lhostejné hory.

Spěchala tehdy na večírek, který nikdy nekončil v soukromém domě, kde tehdy bydlel. Občas se zdálo, že obývá společnou domácnost s několika přáteli, jindy byl dům jen jeho. Vždy, když se o to někdo začal zajímat, jen mávl rukou a rychle změnil téma.

Tak či onak, v přízemí se protlačila obvyklým davem rozjařených hostů a vzrušeně zamířila po schodech do patra, kde byla jeho ložnice. Cestu jí ihned zastoupila jeho tělesná stráž, jejíž členy bláhově začala považovat za své přátele. Ranilo ji, jak shovívavě se na ni dívali.

Do jeho pokoje ji nepustili.

Už tehdy si dobře uvědomovala, že prince před jeho obdivovateli a přáteli skrývají z jediného důvodu. I dnes, když stoupala po nekonečném úbočí hory, jí bylo trapné vzpomínat, jak dlouho trvalo, než si domyslela, jak se věci mají.

Tedy ale zůstala stát jako přimražená a jen nevěřícně třestila oči na jeho strážce, kteří se k ní zatím vždy chovali přátelsky a vlídně. Nechápala, co mohlo jejich postoj tak rychle změnit.

„Hlupačka,“ zamumlala si teď sama pro sebe a přidala na úzké stezce do kroku. „Byla jsi naprostá hlupačka.“

Napadlo ji, že když si vybavuje všechny podrobnosti, které dnes obvykle raději zamlčovala i sama před sebou, je jí to vlastně k prospěchu. Musela se na ně soustředit. Zbavovalo ji to pokušení podívat se mimo stezku a do poslední podrobnosti si představit, co by se stalo, kdyby uklouzla. Vzpomínat na první pád, který zažila ještě v Cambridgi, se tak zdálo méně nebezpečné.

Dlouze si oddechla a v duchu znovu spatřila, jak se bezradně odvrací od jeho strážců. Nahoře na schodech na ni čekala jedna z jeho elegantních známých, Annabel, která většinu času trávila na večírcích utrácením peněz své neuvěřitelně bohaté rodiny. Onoho večera předstírala porozumění stejně neupřímně, jako když v posledních týdnech hrála roli její nejlepší kamarádky.

„Vypadáš naprosto zdrceně, drahá,“ zapředla. „Varovala jsem ho, že nevíš, jak to chodí. Jemu je to ale lhostejné, jak teď sama vidíš. Vždycky to tak bylo. Nikdo se mu nikdy neodvážil říct, že svoje hračky nesmí rozbít.“

Zvláštní je, pomyslela si teď Madelyn, zatímco dál odhodlaně dusala do kopce, že chvíli poté, co ses odplížila z domu, abys strávila příšernou noc na podlaze terminálu letiště Heathrow, sis myslela, že rozhovor s tou usměvavou a naprosto falešnou Annabel je to nejhorší, co tě mohlo potkat. A přitom to byl teprve začátek.

Tato myšlenka ji kupodivu uklidnila. Přidala do

kroku, aby zapudila chlad a mohla se co nejrychleji skrýt před krupobitím. Byla odhodlaná pokusit se o to, co slíbila Angelique, co nejrychleji se k ní vrátit, s lítostí jí oznámit, že její plán nevyšel, a co nejrychleji se vrátit se k svému životu v Tahoe. Stejně jako u všeho ostatního, co ji v životě potkalo, vedla jediná cesta ven pichlavým šípkovým křovím.

Zmatená Madelyn, která tehdy se zlomeným srdcem vyvrávorala z onoho domu v Cambridgi, byla slabá, hloupá a pošetilá, právě taková, jakou ji vždy viděla Annabel. Bolelo ji, když si to musela přiznat. Už tehdy to byla hořká pilulka a ani čas jí na hořkosti neubral.

Věřila, že od té doby zesílila. Neměla ostatně příliš na vybranou, protože přišla o všechno, co považovala za důležité. Bylo to stejné, jako by spálila celý dosavadní život. Teprve časem se ukázalo, že je jako bájný fénix, který dovede povstat z popela. Plameny zklamání dnes považovala za sílu, která ji stvořila, ne zničila. Nic jiného jí ostatně nezbyvalo.

A všechno tohle, pomyslela si, když v šeru poprvé uviděla budovu vytesanou přímo do skály, jsou jen poslední zbytky toho dávno vychladlého popela. Snadno je odnese vítr a ty na něj pak nadobro zapomeň.

Teprve během posledních pár stovek metrů cesty si Poustevnu prohlédla podrobněji. Zblízka se zdála ještě působivější. Ti, kdo ji kdysi zbudovali, ji skutečně vytesali přímo do skal. Při pohledu z dálky působila, jako by se vznášela, nesla vrchol hory, a přitom byla pevně usazená v jejím masivu. Zblízka ale působila méně impozantně a více jako svatyně bezohlednosti. Nedovedla si představit člověka, který kdysi vystoupal tak vysoko na úbočí nehostinné hory, aby pak přišel s nápadem vytvořit si tu obydli.

Poustevna se tyčila vysoko nad cestou na druhé

straně kamenného oblouku starobylé brány, která by jinde mohla bránit vstupu do středověkého hradu. Zapátrala pohledem ne po elektrickém zvonku. Ne našla jej, a právě tak tu nebylo ani stopy po nějakém starobylém kovaném klepadle, které by jí umožnilo oznámit příchod.

V duchu už spřádala plány, jak bude Angelique rádoby smutně vysvětlovat, že se zkrátka nedá nic dělat, že se jí nepovedlo vstoupit do jeho svatyně a že tedy bude pro všechny nejlepší, když se prostě vrátí do Tahoe a nechá Ilonské království, ať si své problémy vyřeší samo. Její naděje na útěk, který by jí zachránil důstojnost i čisté svědomí, se však zhroutily ve chvíli, kdy přišla blíž a zjistila, že ve velké bráně jsou vsazená menší dvířka. Byla už dokořán otevřená.

Cosí si zamumlala a přiměla jimi projít. Rozhlédla se a zamrkala. Stála teď pod skalním výběžkem v prostore, která připomínala uzavřené hradní nádvoří. Jedna strana nabízela možnost shlížet na svět hluboko pod horou. Jak jí v letadle informovala asistentka Angelique Silvestriové, za jasných dnů bylo z posvátných výšin Poustevny vidět celou Ilonii. Během letu jí to příliš nezaujalo, teď se ale přistihla, že si málem přeje, aby bylo venku jasno. Výhled, který si představila, byl natolik úchvatný, že by asi stál i za namáhavý a nebezpečný výstup po úzké stezce.

Pak ale její pozornost upoutal náznak pohybu, který zprvu zachytila jen koutkem oka. Obrátila se a poprvé jej spatřila.

Ihned se jí zatajil dech. Zapůsobil na ni drtivěji, než si celá ta léta představovala, a zažila pocit, jako by se její duše roztrhla vedví. Napadlo ji, že by se mohla zhroutit, vykřiknout nebo prostě... vybuchnout.

Nic z toho samozřejmě neudělala, zůstala jen pevně

stát a připomněla si, že už ho jednou přežila. Vzdorně se nadechla a vysvětlila si chvilku slabosti tím, že jen na okamžik podlehla melodramatu této situace.

Není třeba nic cítit, pomyslela si.

Kriticky si ho prohlédla. Stál na vrcholu kamených schodů oblečený do černého. Pár bot i z dálky působil, že by byl vhodnější pro boj než pobyt uvnitř, a právě tak nenáležité se tu zdály i vojenské kalhoty, které mu jen taktak držely na bocích. K svalům horní části těla mu těsně lpělo tmavé tričko.

Když ho poznala, byl štíhlý a krásný, téměř éterický, jak s povzdechem tvrdily jeho četné obdivovatelky. Vlasy měl delší a změť blond vln mu dodávala vzezření antického poloboha. Dnes je měl krátce zastřižené a mnohem tmavší. Měly odstín starého zlata a dodávaly jeho podobě na stěží pojmenovatelné naléhavosti.

Více než proměna jeho vlasů ji ale zneklidnilo, že v jeho tváři nebylo ani stopy po úsměvu. Rty měl sevřené do tvrdé linky, ani to jim ale neubíralo na smyslnosti, rysu, kterého si na něm každý všiml jako prvního. Jeho charisma dovedlo rozzářit celá města bez toho, aby se o to musel snažit. Vždy se zdálo, jako by se bavil tím, jak snadno působí na lidi ve svém okolí. Vystouplé lícní kosti, podmanivá ústa, oslnivá symetrie klasicky dokonalé tváře...

Dnes na ní ale nespátřila nic, co by naznačovalo dobrou náladu či pobavení.

Vypadá... drsněji, pomyslela si.

Udivilo ji, že jí mysl nabídla právě toto slovo. Vždy si jej představovala, jak někde lenoší a oddává se nekonečným radovánkám. Věděla, že když chtěl, dovedl obyčejné ranní protažení proměnit v symfonii smyslnosti.

Ani jako nový, mnohem tvrdší muž o auru smyslnosti nepřišel, jen prošla jakousi těžko pojmenovatelnou

proměnou. Změnila se v zádumčivou, snad i trochu nebezpečnou mužnost. Cítila, jak jí proniká pod kůži a podněcuje v jejím nitru dávno zapomenutý žár.

Napadlo ji, že by ji to vlastně nemělo překvapovat. Potíž s tímto mužem spočívala právě v jeho kouzle. Obvykle byla vyrovnaná a rozumná. Nikdy nebyla ten typ ženy, který by si nechal zamotat hlavu třpytivým davem příslušníků horních deseti tisíc, který se sešel v Cambridge. Musela tvrdě pracovat, aby mohla studovat na tak prestižní škole.

Vždy věděla, kdo je a odkud vyšla. Na své skromné začátky a zemitou výchovu byla svým způsobem hrdá. Jediným jejím cílem bylo postarat se, aby na ni rodiče mohli být pyšní. Kromě jiného to znamenalo dokázat, že všechno vzdělání, o kterém si rodiče mysleli, že nestojí za tolik námahy, nepřišlo vniveč.

Jednoho večera ale vešla do cambridgeského hostince plného mladých a zářivých lidí. Podle kamarádů plnili stránky bulvárního listu *Tatler*, pokud se ovšem zrovna neplavili na jachtě po Středozezemním moři nebo se neukrývali před všedním světem v luxusních sídlech rozestých od souostroví Vanuatu po italské letovisko Positano. Zprvu je jen sledovala se zájmem, jaký by projevila před klecí se spícími exotickými zvířaty v zoologické zahradě.

Pak se po ní ale ohlédl, jejich oči se setkaly a od té chvíle už nic nebylo jako dřív.

Našla v Anglii svého pohádkového prince. Jeho šarm ji už od první chvíle přiměl k chování, které bylo pravým opakem jejího původně klidného, snad i trochu upjatého a nudného života. Když k ní teď zvolna sestupoval po schodech, s trochou zděšení zjistila, že svému tehdejšímu já dokonale rozumí.

I když se dnes neusmíval, dovedl ji přimět zapomenout, že se s ním více či méně proti své vůli ocitla v hromadě kamení tisíce metrů nad mořem, na

ostrově uprostřed pustého oceánu, odkud je blíž na Island než do Portugalska. Přiměl ji zapomenout na všechno kromě sebe, právě jako před šesti lety.

Možná to bylo už tím, že při chůzi budil dojem, jako by byl celý vesmír stvořen k oslavě každého jeho kroku a on byl jeho středobodem. Jeho soustředěný pohled v ní vzbudil stejnou paniku jako před lety. I teď jí připadalo, že umí přechít všechny její myšlenky.

Nebylo důležité, že dnes působí pochmurně a odtahitě. Pořád to byl Paris Apollo z Ilonie, muž, který jí od základu změnil život.

Narovnala se v ramenu. Když přímo před ní pak zastavil, vzdorně vysunula bradu.

„Přiznám se, že mě to zaujalo,“ pronesl hlasem, který jako by poznala ne jen sluchem, ale celým tělem. Pálil a stravoval jako oheň. „Zajímalo by mě, proč se rozhodli zrovna pro ženu v laciných botách. S žádnou z předchozích se jim se jim to nepodařilo.“

Vzala jeho hádankovitá slova na vědomí a poblahopřála si k tomu, jak si nedopřála ani jiskřičku rozhořčení nad tím, že si na cestu vybrala svoje nejdražší boty. Obuv byla vhodná pro život u jezera Tahoe, kde musela být vždy připravená na každý rozmar počasí. Ani na okamžik nepochybovala, že si Paris dobře uvědomuje, jak byla jeho poznámka nezdvořilá. *Možná tě jen chce provokovat...*

„Nemáš mi co říct?“ opáčil, když se ani po chvíli nedočkal odpovědi.

Jeho hlas byl tichý a jaksí... rozkazovačný, jiný, než jaký si pamatovala. Paris Apollo teď byl král. Z prince, kterého poznala přede dvěma lety, ještě předtím, než mu zabili rodiče, se stal panovník.

„Nemohli mi sem přece poslat ženu jen pro potěšení. Kdyby ano, určitě by nevybrali zrovna tebe.“

Bezejmenné stvoření, pobledlé a pobouřené. Brzy zjistíš, že takové věci mě nevzrušují.“

Jeho slova ji překvapila, po chvílce ale usoudila, že to bylo jejich účelem. Odmítla jeho hodnocení rozebírat a připomněla si, proč tu teď stojí. „Letěla jsem přes půl světa, abych vyšplhala na nehostinnou horu. Teď se tu mám za svoji námahu nechat urážet? Můžeš být rád, že nejsem pocuchaná daleko hůř.“

„Myslím, že se tu někdo zas dopustil omylu v úsudku.“ Přistoupil blíž a zahleděl se na ni, jako by byl důkaz oné chyby v její tváři. „Nejde o to, že by na tvém vzhladu nebylo nic zajímavého. Je to závan nevinnosti, a s tím americkým přízvukem... Měli ti ale říct, že jsem odjakživa dával přednost daleko kultivovanějším a zkušenějším milenkám.“

Ustoupil od ní dříve, než stačila jeho slova zpracovat. Přes poznání, že ji podle všeho má za kurtizánu, se přenesla vcelku snadno. Znepokojilo ji něco jiného. Sklonila hlavu k rameni a zvažila možnost, kterou dosud považovala za vyloučenou. „Ty nevíš, kdo jsem?“

Mlčky ji znovu zhodnotil pohledem. Po chvíli se zazdalo, že se mu zaleskly oči: „Měl bych?“

Zaplavily ji tisíce protichůdných pocitů. Převažoval v nich hněv, rozhořčení a bolest. Neuplynul jediný den, aby si na Parise nevzpomněla. Nikdy ji ani na okamžik nenapadlo, že by na ni zapomněl. V první chvíli si ani nebyla jistá, jestli mu chce věřit. Tak či onak, teď mu musela jasně připomenout, kdo je a kým pro něj byla.

Zabolelo ji vše, co mu zatím neprozradila. Chtěla mu připomenout datum a čas a předložit jedinou fotografii, na které byli spolu.

Neudělala to. Pokud si ji opravdu nepamatoval, neměla na něj žádný vliv. Přišla sem jen proto, že si Angélique Silvestriová představovala, že jím bude

v jejím zájmu manipulovat. Pokud ji odmítal vzít na vědomí, mohla se jednoduše otočit a odejít.

Napadlo ji, že by to pro ni vlastně měla být úleva a že je na místě udělat to, co jí kázala touha zachovat si alespoň trochu důstojnosti. „Je to tedy všechno jen maškaráda, která má zakrýt panovníkovu ztrátu paměti?“

Jeho zelené oči teď působily na pozadí tmavších, kratších vlasů tak, jako by ani nepocházely z tohoto světa. Všimla si na něm i drobností, které si nepamatovala, třeba toho, že jeho řasy vypadají jako pokryté sazemi. Byl pořád stejně krásný jako tehdy, ale působil, jako by se za ty roky, které uplynuly od chvíle, kdy se viděli naposledy, zbavil všeho, co na něm bylo jemné, přístupné nebo citlivé. I držení těla teď působil jako kalená, chladná ocel. Napadlo ji srovnání s nebezpečnou zbraní.

„Tohle o mně tvrdí propaganda?“ optal se tiše. „V paláci se šušká o mé neschopnosti? Jsi tu, abys to potvrdila? Duchaplná volba, to jim přiznávám. Podařilo se ti působit nepřístupně, přitom ale i prakticky. Už tě vidím, jak rádoby neochotně poskytuješ rozhovory každému, kdo se tě na mě zeptá. ‚Ubohý Paris Apollo, je tak bezvýznamný a neschopný plnit svoji roli, přesně jak všichni očekávali po jeho promarněném mládí.‘ Máš mé požehnání, pověz jim, co sama chceš.“

„Takže to znamená, že tu nejde o nějaké zranění hlavy? Netrpíš žádnou ztrátou paměti. Opravdu si mě nepamatuješ. Vůbec netušíš, kdo jsem.“ Marně se snažila, aby to neznělo potěšeně.

„Nikdy jsem neměl rád zkoušky,“ odvětil. V jeho tónu zazněl náznak zábavného, rádoby filozofického způsobu, jakým měl kdysi ve zvyku mluvit. Ležérně a nezúčastněně debatoval o všem a ničem. Podle tvrzení bulváru byl i kvůli tomu nejnevhodnějším

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Získat svou budoucnost.***

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.